

Foster (J.)

DISPUTATIO MEDICA
INAUGURALIS,

DE

PODAGRA;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti,

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,

Et nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

JOANNES FOSTER,

ANGLO-BRITANNUS,

Soc. Reg. Med. Edin. Praefes,

Nec non

Soc. Nat. Stud. Edin. Praefes.

Ad diem 24 Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

CUM PRIVILEGIO.

TYPIS GULIELMI CREECH.

M DCC XCV.

George Gault's Office
LIBRARY
Washington, D.C.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PODAGRA.

AUCTORE J. FOSTER.

VARIOS inter morbos, quibus plectitur humanum genus, nullus est, cui enodando plus impensum fuit laboris, quam Podagra: Omnis enim fermè podagricus, medicus necne parum refert, modo doctus et dives, (et quis alius jus suum huic morbo vel potest hæreditate vindicare vel aliundè acquirere, exceptione tantùm rarissima?)

A

observata

observata sua de hoc chronicorum Colosso memoriae prodidit. Hinc ob tantos tamque graves labores huic fugando morbo susceptos, eosque à clarissimis ingenio viris, qui ipsi quoque morbum experti sunt, est, ut induceremur affirmare, hunc, qui jam adeo vexat homines, brevi penitus evaniturum esse morbum; altius verò indagentibus, patebit hunc contumacem morbum ab omni aevo indomitum perstitisse.

Podagra, ut quidam opinantur, in literis facris primùm memoratur, circiter ducentos annos ante Romam conditam, et ante Christum natum, noningentosquadringinta unum, videlicet, in Asae morbo. Celeberrimus scriptor Graecus Lucianus, multos ex maximis viris antiquis, hoc morbo correptos esse, refert, Priamum, Achillem, Ulysssem, &c. quibus, multos victoria et literis, omnibus in seculis, insignes adjungere possumus; nec valet quidquam contra hunc morbum scientia medicinae; ipsi enim medici hujus imperio inviti succubuerunt. Ipse Sydenhamus, qui scientia sua in arte sanandi decus im-

mortale acquisivit, quo appropinquante, omnes ferè caeteri morbi evanuerunt, postquam podagrâ annos circiter quadraginta laborâisset, instanti morbo, tandem cedere coactus est.

Historia omnium gentium politarum, podagram et etiam alios morbos chronicos, è luxuria et vitiis temporum, ortum ducere, clara exhibit testimonia. Romae et Graeciae lapsus dignitatis oppressae tristitia praebet exempla, et quantum luxuria et indulgentia inter homines maximè bellicosos, probosque, polleant, ostendit. His et similibus causis frequentiore hunc morbum in suis quam diebus Hippocratis tributum vult Galenus. “ Ætate igitur Hippocratis pauci
“ podagra laborabant, propter victus moderan-
“ tiam; nostris temporibus, usque adeo auctis
“ eduliis ut nihil eis addi posse videatur, infini-
“ ta est podagrarum multitudo, quum nonnulli
“ sint, qui ne exerceantur quidem, sed crudita-
“ tibus atque ebrietatibus incumbunt.” His etiam causis majorem hujus morbi frequentiam apud dominas Romanas refert Seneca.

Celeberrimus

Celeberrimus CULLENUS, hujus morbi accuratissimam definitionem, his quae sequuntur verbis tradidit : “ Morbus haereditarius oriens sine
“ causa externa evidente, sed praeunte plerumque ventriculi affectione insolita, pyrexia, dolor ad articulum plerumque pedis pollicis, ceterè pedum et manuum juncturis potissimum infestus, per intervalla revertens, et saepe cum ventriculi vel aliarum internarum partium affectionibus alternans.”——A Van Helmontio merito, “ Morbus suaviter viventium;” et ab aliis, non solum “ Dominus morborum,” sed etiam, “ Morbus dominorum,” appellatur.——Homines proveciores aetate, divites, luxuriosi, et ignavi, podagrâ maxime afficiuntur. Est ut citiùs interdum, rarissimè autem ante annum aetatis trigesimum quintum appareat. Experientia satis constat, quam rarissimè pauperes huic morbo obnoxii sunt; eorum vita laboriosa, victusque tenuis, ad alendam podagram luxuriae et intemperantiae prolem legitimam nequaquam conferunt; sane rarissima sunt podagrae in
pauperum

pauperum tabernis exempla, dum in aedibus divitum frequentissime grassatur, imo apud eos fere solum commoratur.

Homines, viribus integerrimis fruantes, quorum vita in mollitie et intemperantia exacta fuit, (nisi intempestivè nece pereant) huic morbo saepissime succumbunt. Et quamvis intemperantia huic morbo tantopere faveat, tamen unicuique podagra affecto nomen ebriosi, gulosi, et dissoluti affigere, summae esset stultitiae injustitiaeque; multos enim, non minus mente, et integritate vitae, quam temperantia et abstinentia insignes, hoc morbo iniquè conflictantes videmus, qui, ut verisimile, ob vitia parentum hoc in exemplo immerentes plectuntur.

Feminae huic morbo raro obnoxiae sunt; sexus mollities, earumque ut plurimum vitae innocuae, saevos ejus impetus repellunt, aut si fortè invaserit, eas plerumque adoritur mulieres quarum stamina robustiora, moresque luxuriosi invitant, vel quae labe haereditaria inquinantur.

Eunuchos, nisi mensae voluptatibus, poculisque

que nimis deditos, rarissimè esse podagricos, dicitur.

Podagra in regularem et irregularem diu divisa fuit ; Nosologicus accuratissimus quatuor varietates enumeravit, videlicet, Regularem, Atonicam, Retrogradam, et Aberrantem. Ordinem ab illo institutum ideoque observabimus.

DE PODAGRA REGULARI.

DEF. “ Podagra (regularis) cum inflammatione artuum satis vehementi, per aliquot dies persistente, et paulatim cum tumore, pruritu et desquamatione partis recedente.”

Podagra regularis aliquando derepentè invadit, plerumque autem prius turbantur functiones praesertim naturales, quàm revera instet morbus. Symptomata praecipua, ut a Doctoribus Sydenhamo et Cullenno memorata, qui historiam optimam fidelemque tradiderunt, sunt sequentia ; frigus membrorum inferiorum prae-

ter

ter naturam, perspiratio suppressa, (praecipue pedum sudantium) torpor quasi flatuum descensus per femorum carnes, affectiones spasmodicae, venae nimis tumidae, appetitus prostratus; indiciis aliisque dyspepsiam denotantibus, qualia sunt flatus, nausea, &c. comitantibus.~ Haec paroxysmi podagrici accessum plane indicant, complures dies ante impetum interdum apparent; aliquando etiam pridie ante accessum appetitus voracior, non tamen naturalis est. Januario exeunte, aut ineunte Februario, paroxysmi podagrici serius aut citius secundum temperiem vel intemperiem coeli ferè occurrunt.

Adoriendi modus plerumque insidiosus; aeger, minime suspicax, somni amplexibus se committit, bene mane, horam circiter secundam vel tertiam, subito dolore saeviente in pollice vel quadam alia parte pedis excitatur.—Qui dolorem qualis ab offe a sua in puncturis sede vi dinoto, vel à cuneo inter ossium nexus impacto sentitur, plurimum refert, “ cum sensu quasi aquae tantum non frigidae partis affectae membranis affusae.”

affusae." His subeunt febricula quaedam, rigor, et horror, quos sequitur pyrexia, quae, dolore urgente, vicissim minuitur; dolor autem tametsi primò levis, ingravescit, donec in omnibus pedis articulis excruciat, tandem sub noctem ad apicem pervenerit. Interim, aeger ne quidem minima fruitur quiete. Pedum ligamenta et membranae quam maxime distentae, immo etiam quasi laceratae sentiuntur. Impressio quavis externa intollerabilis est; animusque corporis aerumnis unà praegravatur, adeo ut qui nuper benevolus et placidus, nunc immansuetus et ferox est: Frustra miserantes amici curam adhibent; res minimi momenti molestae sunt; motus et pressura levissima parti affectae acutissimum dolorem afferunt; et postquam omnem finis mutationem frustra tentaverit, et omnes dolores, quos secum affert inquietudo, perpeffus fuerit ad mediam usque noctem; tandem immanis ille, dolor quiescit, et post viginti circiter et quatuor horas, a primò aggressu, prorsus evanescit; aeger nunc laevatus est, et mediocriter sudans,

dans, tandem obdormescit. Expergiscenti pars affecta, dolore fere immunis, rubra et tumida apparet; tumore intra paucos dies evanescente.

Hunc licet plerumque cursum absolvat morbus, levamen exoptatum aegro afferens, pyrexia tamen et dolor per plures succedentes vespere plus minus adhuc vexant, diluculo abitura, et sic finiuntur interdum, sed non semper, primi paroxyfmi; pes enim integer aliquando iisdem doloribus, ac quibus antea laboravit alter, subjicitur, et, podagra saepissime redeunte, uterque pes dolet, vicissim vel simul. Ut pedum articuli ita etiam aliae corporis partes huic morbo subinde obnoxiae sunt. Paroxyfmo durante, vulgo minuitur appetitus, et partes dolore carentes gravitate quadam admodum afficiuntur; progrediente vesperi, frigore universo totum corpus intremitt; in paroxyfmo alvus plerumque astricta est; urina colorata et parca, tertiam potulentorum partem non exsuperans, et, secundum Sydenhamum, post quatuordecim primos dies sedimentum arenosum deponens. Diuturnitas

ex viribus et aetate aegri multum pendet, ut plurimum verò intra dies quatuordecim plus minusve aeger sanitati, hilaritati, animique constantiae in universum potioribus quam antea, restitutus convalescit; aliquandò tamen, ad sex usque hebdomadas, aut menses duos continuos, serius aut citius protrahitur morbi recursus. Accessionibus primis septennem, et quae excurrit, periodum servant paroxysmi, interdum triennem, biennem aut annuam; aliquando bis in anno, vere nempè et autumno revertuntur, postea bis terve in hisce singulis temporibus; donec tandem aeger vix intervallo duorum aut trium mensium per totum annum à podagra libero fruitur.

DEF. " Podagra (atonica) cum ventriculi
" vel alius partis internae atonia, et vel sine
" expectata aut solita artuum inflammatione,
" vel cum doloribus artuum lenibus tantum
" et fugacibus, et cum dyspepsia, vel aliis atoniae symptomatis, subito saepe alternanti-
" bus."

“bus.” Causis excitantibus applicatis (postea memorandis) secundum rerum naturam, morbus varias induit formas; in hac varietate, loco artuum dolore et inflammatione more solito laborantium, ventriculus plerumque malè se habet, unde oriuntur symptomata dyspepsiae, anorexiae, nausea, ructus acidi, et similia, cum dolore partis, affectionibus spasmodicis brachii musculorum plerumque comitantibus; alvus fere semper astricta est, sed interdum unà cum diarrhoea vexant intestina dolores colici. Animus cura oppressus aerumnis suis incubat, prae timore periculi impendentis, mentisque dejectione nunquam non perpetuis, aeger omni de spe decedit; ita ut ipsi cedat Hypochondriaco Podagricus. Cum thoracis organa hac podagrae varietate afficiuntur, multa exinde gravia oriuntur symptomata; si morbus cordi infidet, palpitatio aut syncope; si pulmonalibus, superveniunt asthma et dyspnoea; aut si encephalon afficitur, vertigo, cephalagia, apoplexia, aut paralyfis, timenda sunt.

DEF.

DEF. " Podagra (retrograda) cum inflam-
" matione artuum subitò recedente et ventri-
" culi vel alius partis internæ atonia mox in-
" secuta." In hac varietate, morbus artus ut
in podagrâ regulari occupat; sed neque dolor,
neque inflammatio, eo usque procedunt, nec
in illa tamdiu, quam in hac manent, nec more
solito gradatim abeunt; e contrariò artus af-
fectos subito relinquunt, et partem quandam in-
ternam corripiunt variis symptomatibus secun-
dum organi naturam comitantibus, de quibus
(in atonica) supra mentionem fecimus. Ven-
tricus huic metastasi maxime videtur obnox-
ius.

DEF. " Podagra (aberrans) cum partis inter-
" nae inflammatione vel non praegressa, vel prae-
" gressa et subito redeunte, inflammatione artu-
" um."——In hac podagrae irregularis rara for-
mâ, morbus artus raro afficere, sed in qui-
busdam partibus internis inflammationem in-
ducere, dicitur; symptomatibus ab his quae
inflammationem

inflammationem ex causis longe differentibus orientem distinguunt paululum variantibus. Cl. Culleno minime constat, an organum internum prius sine ulla praecedente inflammatione partium externarum adoriatur, an si semper ab his fit metastasis; et praesertim cum aegrum hac varietate laborantem nunquam illi contigit videre.

—Quae sint partes huic varietati maxime obnoxiae, pro certo dicere nequit. Ab aliis autem medicis inflammationem pneumonicam accidisse docemur.—Memorat Eruditiss. Gregorius noster, unicum solummodo hujus generis casum sibi occurrisse. An affectio dolorifica intestini recti et colli vesicae, (stranguria, nempe, et catarrhus, ut dicitur) exempla podagrae aberrantis praebent, Cl. Cullenus certè aliquid de re adeo obscura proferre abstineat.

DIAGNOSIS.

MORBORUM quorundam symptomata propria satis apte, accurateque dignoscere, ita ut, quorumque

rumque notas, pro certo sciamus, necessarium et si arduum est. Inutiles enim erunt conatus aegrum, et animo et corpore laborantem, in salutem reducere, nisi prius quo morbo afficitur certe detegere possimus; in multis enim casibus complicatis nosologia accurata maxime difficilis est. Sed nullus quidem morbus est, excepto rheumatismo, quicum podagra regularis confundi potest; et si ad res quibus variant symptomata, sedulo attendamus, vera morbi natura planè apparebit.

Podagra ingravescente aetate plerumque incidit, raro ante annum trigesimum quintum, et in maribus frequentius quam in feminis apparet: Contra, rheumatismus juvenum morbus est, raro post annum trigesimum quintum apparet, saepius quoque feminas quàm mares affligit. Podagra sine externa evidente causa oritur, et haereditaria est; rheumatismus vero, ab externa et plerumque evidente causa provenit, (frigore nimirum collecto), et nequaquam haereditarius est. Podagra plerumque minores corporis

corporis articulos adoritur, digitos et pollices manuum pedumque, sed raro majores afficit; rheumatismus e contrà, majores articulos occupat, genua, cubitos, humeros, &c. et rarissimè minores. Prior fere singulam duntaxat juncturam eodem tempore invadit; posterior plures ossium juncturas simul aggreditur, et interdum per omnes diffunditur. Podagrae paroxysmo praeceunt varia dyspepsiae indicia, anorexia, nausea, ructus acidi, alvus astricta, &c.; in rheumatismo nulla morbi viarum primarum symptomata se produnt. In podagra febris dolorem excipit; in rheumatismo dolore antecedit. In podagra pars dolens tumida, splendens, rubra; in rheumatismo horum pleraeque defunt.

Difficillime sane dignoscitur Podagra Irregularis; Atonica etiam et aberrans, difficilior quam retrograda: Ad symptomata praecedentia attentio, necnon ad ea quae in historia traduntur, corporis statum morbos quibus maxime fuit obnoxius aeger, ad formandum opinionem omnino necessaria est.

C A U S A E.

C A U S A E.

Ex eo quod in prima historiae parte dictum est, intemperantiam podagrae acquisitae praecipuam esse primariam, haereditariae vero ut plurimum excitantem causam, ut credamus adducimur ; ita in illa et causa praedisponens et occasionalis fit, in hac autem modo occasionalis. Ideoque ad labem haereditariam, ut dicitur, paulatim convertamus animum necesse ducimus. Satis primo aspectu probabile videtur, accipere posse filium à parente ob partium structuram propriam et congenitam ad certos morbos proclivitatem. Haec opinio ex similitudine inter quosdam libros et parentes, non solum quoad formam externam, verum etiam quoad animi dotes, maximè confirmatur. “ Hoc modo parentes saepe
“ in prole reviviscunt ; certe parentibus liberi si-
“ miles sunt, non vultum modo et corporis for-
“ mam sed animi indolem, et virtutes et vitia.
“ Imperiosa gens Claudia diu Romanae floruit,
“ impigra,

“ impigra, ferox, superba, eadem illachrymabili-
“ lem Tiberium tristissimum tyrannum produxit,
“ tandem in immanem Caligulam, et Claudium,
“ et Agrippinam, ipsumque demum Neronem,
“ post sexcentos annos defitura.”——Hoc concessio, quod pauci dubitabunt; fat verisimilis ratio apparebit, quare liberi, feminae, et eunuchi, etsi parentibus podagricis orti huic morbo raro obnoxii sunt; his enim, etiamsi labes haereditaria penitus imprimatur, tamen quoniam ex vivendi modo causae excitantes non fatis valeant, morbus non superveniet.

Nunc intemperantiam podagrae causam remotam consideremus oportet.

Qui epulis, vino, venere plus aequo indulgent, et vitam desidem agunt, huic morbo, absente etiam labe haereditaria, quodammodo proclives sunt, maxime vero ubi adfit; ut supra innuimus.

Liceat vero ut ad quarundam harum causarum occasionalium in corpus humanum effectus, animum advertamus.—Externorum quo-

C

rundam

rundam auxilio vita animalium sustinetur, ipsaque servantur sana. Horum vero praecipua cibus et potus sunt; quae, etsi necessaria ad vitam sint, vegetum id et sanum praestantia, tamen immoderatè assumpta morbum quam maximè invitant.

Cibus majore quantitate assumptus, quam quae à viribus ventriculi assimilari possit, vel naturae nimium stimulantis, debilitatem hujus organi, longamque symptomatum dyspepsiae catervam brevi post tempore secum trahit.

Ebriositatis effectus subito sese vix ostendunt, sed ad ventriculi et quidem totius corporis vires deterendas, in quantum conferant, quis est, qui dubitat?

Veneri litare in hoc morbo ab omnibus fere prohibitum fuit; huic pari modo cum aliis voluptatibus corporis nimis indulgere, saluti quin noceat, minime dubitandum est; sed “ est modus in rebus,” abusus non usus prohiberi debet.

Affectiones deprimentes, toto corpore et imprimis

primis corde et arteriis ab iis infirmatis, et concoctione ciborum perturbata, inter causas occasionales jure censentur.

Bacchationes nocturnae (praeterquam quod ipsae per se noceant) malae sunt, quia tempus consumunt, quod natura quieti dicavit. Somni naturalis necessitas apparet ex animi et corporis languore, quem vigilia, quum res poscit, inducit, quaeque diu continuata vires semper exhaust, et animi dotes valde infirmat. Studia nocturna iisdem de causis etiam noxia sunt.

Segnities et modus vivendi ignavus ex nimio cibo saepe oriuntur; qui in mensae luxuria indulgent ab omni corporis exercitu plerumque averfantur; hinc functiones animales, valde imminuuntur; halitus cuticularis sistitur, et ad plethoram corpus jam proclive pinguescit; ventriculus cum omni corporis parte, sed praecipue superficie consentiens, languoris hujus particeps, magno incommodo afficitur, adeo ut concoctio male perficiatur, et corpus necessario valde debile evadat.

Aliae

Aliae causae debilitantes hunc morbum excitare dicuntur, videlicet, nimia ambulatio, aut saltatio, &c.; evacuationum solitarum suppressio, frigus subito admotum, de quibus tempus terere prorsus supervacaneum foret; sufficiat, omnia haec, infirmato corpore, et turbatis ipsius functionibus, pro causis occasionalibus jure haberi.

PROGNOSIS.

IN hoc morbo prout formam regularem aut irregularem assumat, et secundum aegri aetatem variet oportet. Si morbo extremis tantummodo artubus infideat, aegerque aetate floreat, periculum instans minime suspicandum est; sed cum formâ irregulari appareat, et caput, ventriculum, aut pulmones adoriatur; et si aeger aetate provectus sit, eventus periculosissimi timendi.

METHODUS TRACTANDI.

NUNC ad partem, in re proposita maximi momenti

menti attendamus, videlicet, quomodo morbo occurrandum est, et qualia sint remedia applicanda.—Morbo occurritur temperantia in omnibus, et idoneo regimine, sine quibus parum valet medicina, et cum quibus fere supervacua est.

Consilia medendi multum variant, prout natura variantis morbi suaserit; (“ Quo teneam vultus mutantem Protea nodo?”) sed propriam insequendam in paroxysmo tractando methodum singulis sub podagrae varietatibus breviter recensebimus.

Ut Febris aliquid dolorem et inflammationem in paroxysmo regulari comitatur, praecipua cura spectabit :

1mo, *Ut minuantur symptomata inflammationis et febris.*

2do, *Ut obtundatur vis doloris in parte affecta.*

3tio, *Ut roboretur corpus praecedente morbo exhaustum.*

Imo,

Imo, Ut minuantur symptomata inflammationis, &c. regimine antiphlogistico prudente, hoc vero maxime consistet.

A. Irritationes, quae aut ex impressionibus in sensus externos factis, aut animi exercitatione, oriantur, vitando vel moderando.

B. Auctum impetum sanguinis minuendo.

C. Distentionem et debilitatem vasorum partis affectae auferendo.

A. Irritationes, quae oriantur ex impressionibus in sensus externos factis, vitando.

Omnes vero sensus noxii ex impressionibus in organa visus, olfactus, auditus, aut gustus et tactus orti, diligentissime sunt praecavendi. Motus corporis, qui dolorem aggravat; loquela, quae respirationem accelerat; appetitus, famis aut sitis, quae omnia irritant, fugienda sunt. Tametsi caloris externi impressio, in administratione antiphlogistica rigide praeccluditur; tamen in podagrae paroxysmo nihil magis necessarium est quam in parte laborante justum servare gradum caloris, cum frigus quod morbum retrocedentem faceret, valde

valde periculosum foret. Cibi potionisque stimulus aetati, habitui, modoque vivendi accommodandus est. Si juvenes et robusti sint aegri, victu animali, et etiam omnibus aromaticis et spiritibus ardentibus omnino abstinere necesse est. Sin autem aetate proveci, et dapibus assuefacti, dieta magis nutrienda necessaria erit; vinum et spiritus aquâ diluta cum victu animali modice permittenda sunt.

Irritationes ex animi exercitatione, &c. Ex intima inter animum et corpus nexu, quaevis illius affectio hujus actionem quodammodo afficiat oportet. Ita conscientiae sensus, irritationes aut jucundas aut molestas in corpore excitando, quam maxime fugiendae sunt.

B. Auctum impetum sanguinis minuendo; sanguinis detractio et cathartici.

Detractio sanguinis.—Cum symptomata inflammationis in adolescentibus graviora sunt, ad phlogisticam diathesin removendam, juvat detractio sanguinis; in paucis vero casibus tantum utilis est. In senibus hujus remedii usus,
ne

ne podagram recedere faciat, adhuc magis dubius est.

Cathartics.—Cathartica ad auctam vasorum actionem minuendam, et intestina nimis astricta solvenda, aut irritationem auferendam, quam faeces accumulatae excitant, interdum profunt.—Enemata vero cathartica ore assumptis antehabenda sunt, quoniam haec sine cura maxima ventriculum jam nimis valde debilitant, et sic plurimum nocent.

C. Distentionem et debilitatem vasorum partis affectae removendo.—Sanguinis detractio per hirudines saepe prodest, quia partium inflammationem et distentionem minuit, vasa nimium distenta evacuando; unde semet contrahere et necessario, tonum justum sine quovis periculo inflammationem quoddam versus organum internum repellendi recuperare possunt. Dum hirudines sanguinem exsugunt, cavendum est, ne pars aëri frigido nuda objiciatur. Sanguine detracto, membrum inflammatum lana sulphurata
I tegere,

tegere, aut ocreas sericas oleo delibutas, (Anglicè *oiled silk*) obducere confert; quo facto, factis calidum humidumque servabitur.

2do, Ut obtundatur vis doloris in parte affecta.

Dummodo febris aliquid non urgeat, juvant medicamenta anodyna, quae dolorem levent, sudorem eliciant, somnumque exoptatum arcescant. Hoc consilio prodest interdum antimonium cum opio jungere. Tamen ob ventriculi statum delicatum ingerendo hoc remedio summa curâ opus est. Opium dolorem ad mitigandum externe etiam applicatum fuit; hoc vero cum multis remediis ad paroxysmum curtandum commendatis, qualia sunt olea aromatica, camphora, &c.; urticis etiam caedere, moxa urere, vesicatoriis irritare; etsi in quibusdam casibus utilia fuerunt, tamen periculo, (toties memorato) scilicet, podagram interiora versus repellendi, non carent.

D

3tio,

3tio, *Ut roboretur corpus praecedente morbo exhaustum.* Paroxyfmo decedente, aeger non folum in univerfum debilis, fed aegritudine ventriculi et interdum doloribus nephriticis laborat. Ad ventriculum maxime profunt, et habitum generalem confirmandum, tonica, ut cortex Peruvianus, ferri praeparata; diaeta modica et nutriens; exercitatio lenis quotidiana in aëre falubri, praecipue equitatio vel ambulatio, juvant. Dolores nephritici, anodynis clyfmatibus moderandi, et aqua alcalina aërata removendi funt.

Tantummodo reftat antequam rem miffam faciamus, ut de podagra irregulari quam breviffimè differamus.

In podagra atonica cura imprimis impendi debet, fecundum Cullenum, ut vires corporis, fed praecipue ventriculi et inteftinorum, reftituantur, ftimulantia ingerendo et tonica (dofibus largis); ut aetherem, alcali volatile, aromatica, vinum et fpiritus; opium quoque valde prodeft in ventriculo fedando, et dolore minuendo;

nuendo; si paroxysmus hisce remediis cedat, tonica, chalybeata, cum exercitatione leni et idoneo vestitu, utilia erunt.

In podagra recedente cum morbus ventriculo et intestinis infidet, stimulantia maxime conveniunt, ut supra in podagrâ atonica commendata. Si vomitus urget, vino calido et aquâ promovendus est; postea, opium aromaticis conjunctum proderit. In hoc statu camphora, asafetida, moschus quoque commendantur. Diarrhoea et intestinorum dolor, imprimis jussulo fluxum facilem ad reddendum, et postea anodynis, dolorem ad imminuendum, optimè sedantur. Anodyna et antispasmodica cum podagra pulmones afficit, et etiam vesicatoria ad pectus dorsumque applicata, commendantur. Cum podagra caput petit, vertiginis, delirii, apoplexiae, paralyfis, symptomata terrificæ, vesicatoriis capiti applicatis, cum alcali volatile aliisque stimulantibus, removenda sunt. Vesicatoria, aut quae magis praestant, sinapismi extremis applicandi sunt.

In

In podagra aberrante, quoniam symptoma-
ta inflammatoria mirum modum subito inten-
dantur, sanguinis detractio, et solita medendi
methodus, ad inflammationem idiopathicam
partis affectae tollendam, citissime et diligen-
tissime sunt utenda.

FINIS.

CORRIGENDA.

Page 2. l. 13. *lege noningentos---quadringenta*

3. l. 8.	exhibet
5. l. 6.	intempestiva
8. l. ult.	levatus
11. l. 7.	anorexia.---l. 19. pulmonibus
12. l. 16.	recedente.---l. ult. symptomatis
15. l. 13.	dolori.---l. 15. pleraque
16. l. 14.	liberos
19. l. 14.	exercitatione
21. l. 2.	occurrendum
23. l. 7.	assuefacti fuerint diaeta.---l. 11. intimo.

Med Hist
W4
E23
1795
F.2

1